

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 20. Abbatia Tironiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. Turgisus Episcopus Abrincensis cum il-
 A.C. 1112. lius regionis Optimatibus subscripsit.
 Chro. Savin. Henricus Rex Angliæ, qui tunc Abrin-
 to 2. Miscell. cis versabatur, hanc Donationem datis
 Baluz. pag. literis secunda die Martii confirmavit,
 310. & Paschalis II. Bulla vigesima tertia ejus-
 dem mensis data, ubi etiam huic Eccle-
 siæ concedit privilegium, quo licet tota
 Diœcesis interdicator, Monasterium ta-
 men Saviniacense ab illa Censura exem-
 ptum sit. Vitalis novellæ suæ Congre-
 gationi Regulam S. Benedicti cum non
 nullis constitutionibus propriis servan-
 dam tradidit, & colorem vestimentorum
 cinereum * esse jussit. Brevi autem tem-
 pore, monachorum numero crescente,
 & auctis censibus, inter celeberrima
 Franciæ monasteria Saviniacense haud
 postremum sibi locum vindicavit.

§. XX.

Abbatia Tironiensis.

Sup. lib. Quod spectat ad Abbatiam Tironien-
 LXV. §. 9. sem, Historia Bernardi, ejus Funda-
 vit: Bern. c. toris nobis repetenda est. Postquam ipse
 7. ap. Boll. Monasterium suum S. Cypriani Pictavii
 10. 10. p. 235. reliquisset, quod Cluniacensium Jurisdic-
 tionem se subicere nollet, Monachi S.
 Cypriani annis ferme quatuor libertatem
 suam defendere conati, cum nihil effi-
 cerent, Episcopum Pictaviensem adie-
 runt, acceptisque ab eo literis, ad Abba-
 tem

tem suum se contulerunt, qui in deserto Sæcul. XII.
 cum Vitali & Roberto Arbrifellensi de- A.C. 1112.
 gebat. Is non solum cum Fratribus re-
 diit, sed etiam iter Romam suscepit, a sel-
 lo insidens, & vili Anachoretæ palliolo
 opertus. Romæ humanissime excipitur
 a Paschali II. Papa, quem Joannes & Be-
 nedictus Cardinales, olim in Aquitania
 Legati, Bernardi merita edocuerant:
 Igitur a Summo Pontifice Abbatis Digni-
 tati restitutus, Monasterium suum per Sup. lib.
 aliquot annorum spatium quiete rexit, LXV. s. 3.
 quo tempore elapso non nulli monachi
 immorigeri ad S. Cyprianum Cluniacen-
 ses ad litem sopitam iterum movendam
 sollicitarunt; unde Bernardus secundo
 Romam proficisci coactus.

Non nihil frigidius quam in primo
 itinere Romæ habitus Bernardus, cum
 se injuste condemnari crederet, Papam
 ejusque Concilium ad Tribunal Divinum
 in extrema Judicii die citavit. Papa
 viri audacia offensus, eum a conspectu
 abire jussit; postea vero Episcopis id sua-
 dentibus eum revocavit. Tunc vero in
 Concilio iterum auditus exponebat, Mo-
 nasterium S. Cypriani Pictavii Clunia-
 censi antiquius esse, & Dignitatem Ar-
 chiabbatiale, quam sibi Abbas Clunia-
 censis tribuere cuperet, rem esse in Ec-
 clesia huc usque inauditam. Tandem
 que tam apte ad persuadendum dixit;

Hist. Eccles. Tom. XVI.

S

ur

Sæcul. XII. ut Pontifex ejus monasterium a potestate Cluniacensium liberum pronunciaverit, & exoptans tanti meriti viro Romæ uti eum ad Dignitatem Cardinalitiam recipiendam invitavit. Sed procul erat ab ista ambitione Bernardi animus, qui suppliciter ad pedes Pontificis accedens rogavit, ut etiam a munere Abbatis ipsum liberaret. Ergo alia mandata Pontifex volenti dedit; Verbum Dei & pœnitentiam prædicaret, baptizaret, Confitentes audiret, & diversas regiones peragrans, pœnitentiam petentibus injungeret. Hortabatur etiam, ut alimenta corporis ab illis acciperet, quibus escam spiritualem præberet, atque ut omnium primus exemplum daret Papa, Bernardum, quamdiu Romæ fuit, ad mensam convivam adhibuit.

Bernardus Pictavium reversus, vale ultimo Fratribus S. Cypriani dicto, postquam alium Abbatem eligi curasset, cum aliquot Discipulis in Insulam Cauceam, cujus jam semel ante incola fuerat, navigavit. Haud diu ibi fuerat, cum piratae ad Insulam applicant, Bernardi Sacellum diripiunt, & ipso inspectante vasa Sacra profanant. Ipse horrore concussus ab illa Insula, nunquam rediturus, fugit. Ergo continenti redditus in ora Normanniæ, cum amico suo Vitali, singulari vitæ sanctitate multos sibi discipulos

Bernardus
Tironiensis.

pulos conciliavit; quia vero solo ma-
 num suarum labore victum parabant, Sæcul. XII.
A. C. 1112.
 tempus eis non suppetebat persolvendis
 tot Psalmis, qui tunc in plerisque mo-
 nasteriis recitari solebant. Id accipien-
 dum puto de Psalmis præter Officium Ca-
 nonicum supererogatoriis, quorum in Sup. lib.
LXIII. §.
60.
 Consuetudinibus Cluniacensibus mentio
 occurrit. Bernardus postquam Deum
 consulisset, credidit, ex Divina Volun-
 tate hos Psalmos, ut illud tempus labori
 dari posset, omittendos esse.

Monasterio Saviniacensi, a Vitali fun-
 dato, Bernardus ejusque Discipuli ad c. 8.
 aliam regionem divertentes, ubi sedem
 sibi invenirent, Rotruvium Comitem
 Agri Perchiensis Dominum supplices
 adierunt, ab eoque primum prope Ar-
 cem ipsius Nogentensem locum situ
 commodum & jucundum obtinuerunt.
 Deinde vero Comes suadente matre sua,
 hac donatione retractata, ne Cluniacen-
 ses, quos in eandem civitatem Nogen-
 tum admiserat, offenderet, Bernardo &
 fratribus alium locum remotiorem in Sil-
 va Tironiensi, a rivo præterfluente sic di-
 cta, designavit. Ibi igitur Cellulis ex
 ligno constructis, Benedictione Ivonis
 Carnotensis, Episcopi Diocæsani acce-
 pta, Bernardus primam Missam in Festo
 Paschatis anno millesimo centesimo nono
 celebravit. Illius regionis ruricolæ,

Sæcul. XII. homines admodum simplices, cum via
A.C. 1112. dissent hospites detritis palliis & villosis
 tectos, & toto habitu ab aliis monachis
 abhorrentes, suspicari cœperunt, esse Sa-
 racenos proditores, qui e via subterra-
 nea emerfissent. Crebrescente rumore
 missi sunt, qui advenas explorarent. Ubi
 vero viros mansuetos & inermes conspe-
 xerunt, qui cellulas ædificarent & decan-
 tarent Psalmos, in vulgus spargitur, no-
 vos Prophetas surrexisse. Unde plebs
 illa turmatim ad eos visendos confu-
 xit, & Bernardus pia solertia occasione
 usus Doctrinam fidei & vitæ futuræ my-
 steria rudibus exposuit, quorum multi
 Institutum monasticum ipso Magistro am-
 plexi sunt. Tum viri nobiles ac mona-
 chi ex diversis aliis familiis se ipsius Di-
 sciplinæ subdiderunt. Alii filios suos
 aut propinquos adduxerunt. Complu-
 res postea Bernardi Discipuli Monasteriis
 regendis præfecti sunt.

At cum Monachi Cluniacenses Prio-
 ratus Nogentiniensis ad S. Dionysium sibi
 jus Decimas & Mortuaria exigendi in
 illo loco, in quo novum monasterium
 conditum fuerat, competere contende-
 rent, Bernardus ab omni litigandi studio
 alienissimus cum discipulis suis ex illis
 cellis, quas maximo labore struxerant, mi-
 gravit. Tum Ivoni Carnotensi literas
 supplices scripsit, quibus territorium ad
 ejus

ejus Ecclesiam pertinens, illique, quod a Sæcul. XII.
 Comite Rotruvio acceperat, contiguum A.C. 1112.
 petiit; idque ei Capitulum & Episcopus
 Donationis Diplomate, tertia Februarii,
 anno millesimo centesimo decimo tertio,
 dato, concesserunt. Illos campos rivus Gall. Christ.
 Tironius alluebat, novumque Monaste- to. 4. p. 864.
 rium brevi tempore, & maxime Rotru-
 vii Comitis munificentia auctum, exin-
 de amplissimæ Congregationis Caput,
 cui Abbatia duodecim, Prioratus qua-
 draginta octo, & Parochia viginti duæ,
 subjectæ erant, evasit.

§. XXI.

Consuetudines Cisterciensium.

Monasterium Cisterciense annis abhinc
 quatuordecim conditum nulla in-
 crementa ceperat. Quare Albericus
 Abbas, ut istud Institutum firmaret, to- Sup. lib.
 ta Congregatione id suadente, ex mona- LXIV. §.
 chis suis duos literis Commendatitiis Jo- 64.
 annis & Benedicti Cardinalium, tunc in Exord. Ci-
 Francia Legatione fungentium, Hugonis ter. c. 10. II.
 Archiepiscopi Lugdunensis, & Gualterii 12.
 Episcopi Cabilonensis, in cujus Diœcesi
 positum erat Cistercium, munitos Ro-
 mam misit, quibus in mandatis datum,
 ut novello Monasterio Papæ præsidium
 contra omnis generis Adversarios, Eccle-
 siasticos Sæcularesque, præsertim contra
 Monachos Molismenses efflagitarent, sic-